

Arrest

nr. 166 621 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Chahr Bagh, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, waar u gewoond heeft van uw geboorte tot uw vertrek. U bent Tadjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U werkte in het 'Babi Wali Hotel' restaurant van uw vader in Jalalabad. In 2013 ontstond er een conflict over land tussen uw vader en de kleinkinderen van zijn oom. Uw vaders oom is een rijke mullah die banden heeft met de Taliban. Hij belde uw vader op en eiste het land op dat uw vader van uw grootvader geërfd had. Hij bedreigde uw vader en zei hem dat hij uw familie zou doden als uw vader het land niet afstond. Uw vader weigerde dit. Daarop belden de kleinkinderen van de oom van uw vader hem nog een aantal keer op met dezelfde boodschap.

Uw broer werd vermoord op 19 november 2014 door de kleinkinderen van de oom van uw vader. Vijf maanden later, op 21 april 2015, werd uw vader gedood door dezelfde mannen. Twee weken daarna, op 5 mei 2015, werden er explosieven geplaatst in uw restaurant in Jalalabad. Bij de ontploffing raakten twee medewerkers en twee klanten gewond. Na de explosie kreeg u een telefoontje van de kleinkinderen van de oom van uw vader met de bedreiging dat u bij een volgende aanval wel gedood zal worden. U ontving ook een brief van de Taliban waarin u beschuldigd werd van spionage, waarin stond dat het plaatsen van de bom als waarschuwing diende om hiermee te stoppen en de Taliban te vervoegen. Daarop besliste uw oom langs moederszijde dat u Afghanistan moest verlaten.

Na uw vertrek deden zich nog twee incidenten voor. Er werd een bom naar het huis van uw oom gegooid en de zoon van uw oom werd ontvoerd. Hij wordt nog steeds vastgehouden. Wie achter deze daden zit is onduidelijk.

U verliet Afghanistan op 15 mei 2015. Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 5 oktober 2015 kwam u aan in België. Drie dagen later, op 8 oktober 2015, heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskera (Afghaans identiteitsbewijs), uw rijbewijs, drie foto's van uw vader, een visitekaartje van uw hotel/restaurant, een foto van de kandidatuur voor de verkiezingen van uw vader, vier brieven in verband met de job van uw vader bij de 'Peace Council', een dreigbrief van de Taliban, een brief van de politie en een verzendingsbewijs.

Acht dagen na het gehoor liet u via het opvangcentrum een document bezorgen waarin staat dat de datum op de dreigbrief van de Taliban niet correct werd vertaald door de tolk.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U bent er immers niet in geslaagd het door u beweerde landconflict tussen uw vader en de kleinkinderen van de oom van uw vader aan vaderszijde, dat aan de basis ligt van uw problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

Uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken een **aantal interne tegenstrijdigheden, onduidelijkheden en incoherenties** die de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnen.

Vooreerst is uw kennis van het landgoed, voorwerp van het landconflict dat aan de basis van uw vluchtrelaas ligt, op zich zeer beperkt. Om te beginnen weet u niet wanneer uw vader de grond van uw grootvader geërfd heeft (CGVS, p. 15). Het is verder eigenaardig dat u als zoon van uw vader niet weet wanneer de boeren die deze gronden van uw vader huren, de huur aan uw vader betalen. U stelt dat de boeren een contract van een jaar hebben en uw vader jaarlijks betalen, maar u kunt vreemd genoeg niet aangeven wanneer ze dan precies de huur aan uw vader moeten betalen. U weet evenmin hoeveel de huur bedraagt, noch kon u het aantal boeren dat huurt van uw vader opnoemen. Hiernaar gevraagd kan u slechts één boer bij naam noemen, namelijk I. (CGVS, p. 18). Aangezien deze gronden aan de basis liggen van uw problemen in Afghanistan en uw broer en vader werden vermoord in het kader van een conflict rond het bezit van deze gronden, is het hoogst opmerkelijk dat u nauwelijks enige concrete kennis heeft over dit familiebezit. Dat u zelfs niet weet hoeveel deze gronden uw familie opbrengen, doet dan ook afbreuk aan uw bewering dat u in het kader van een conflict over deze gronden bent vertrokken uit Afghanistan.

Bovendien is het opmerkelijk dat u een groot aantal documenten weet voor te leggen over het werk van uw vader, die slechts een beperkte relevantie hebben voor uw aanvraag (CGVS, p. 14), maar de originele eigendomspapieren van het landgoed niet bij heeft. U verklaart dat deze papieren in Afghanistan zijn en dat u niet wist dat ze nodig waren (CGVS, p. 14). Gezien uw asielaanvraag rechtstreeks gestoeld is op dit landconflict, had u het nut ervan kunnen voorzien.

Vervolgens zijn uw verklaringen over de oom van uw vader aan vaderszijde onsamenvattend en verre van gedetailleerd. Zo verklaart u dat de oom van uw vader banden onderhoudt met de Taliban, maar kan u daar verder nauwelijks enige concrete informatie over geven. U kan bijvoorbeeld geen concrete zaken zeggen over de banden die uw vaders oom met de Taliban heeft. Gevraagd naar de activiteiten van uw vaders oom voor de Taliban, antwoordt u simpelweg: "ik weet het niet" (CGVS, p.15). Op de vraag hoe lang uw vaders oom reeds banden onderhoudt met de Taliban, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Gevraagd naar hoe u weet kreeg van de banden tussen uw vaders oom en de Taliban antwoordde u aanvankelijk "Hij is zeer gekend en iedereen wist ervan" (CGVS, p. 13). Later in het interview herhaalt u: "iedereen kreeg dit te weten dat hij in contact was met Taliban" (CGVS, p. 15). Echter, op de vraag hoe iedereen wist dat hij banden onderhield met de Taliban, antwoordt u: "Mijn vader vertelde de mensen dat hij telefoons ontving van hem" (CGVS, p. 15). Deze cirkelredening is

geenszins een voldoende uitleg en verklaart niet waarom iedereen weet had van banden tussen uw vaders oom en de Taliban. Dat u er geenszins toe in staat blijkt om de voorgehouden banden tussen uw oom en de Taliban te verduidelijken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Opmerkelijk is tevens dat u verklaart dat uw vaders oom heel machtig werd in 1392, maar er opnieuw niet in slaagt hiervoor een reden te geven wanneer u daarnaar gevraagd wordt (CGVS, p. 15). Bijgevolg geeft u ook geen enkele verklaring waarom het conflict in 1392 startte, en niet een aantal jaren eerder, wanneer uw vader het land erfde (CGVS, p. 16).

Verder is uw kennis over het verloop van het landconflict met de kleinkinderen van uw vaders oom beperkt. Uw verklaringen over het conflict zijn summier en komen allerm minst doorleefd over. Zo verklaart u dat er bij aanvang van het conflict, mensen naar uw huis gezonden werden om het conflict uit te klaren. Gevraagd naar wie die mensen waren, antwoorde u: "de ouderen" (CGVS, p. 12). U stelt tenslotte dat u hen niet kent en dat ze uit verschillende dorpen kwamen. Aangezien u twee familieleden verloren heeft aan dit conflict en dit conflict aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u hier meer over weet.

Voorts moet worden vastgesteld dat u ook over de dood van uw vader tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ) dat uw vader chef was van het stembureau van Dr. Abdullah in Nangarhar en dat hij omwille van die job door de Taliban bedreigd werd. U verklaarde toen tevens dat hij later door onbekenden gedood werd, "vermoedelijk de Taliban" (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Nadien, tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, verklaarde u echter dat de gronden de enige reden van conflict vormden en dat de job van uw vader geen invloed had op het landconflict (CGVS, p. 14). Eerder in datzelfde interview had u ook reeds aangehaald dat uw vader voor de moord geen problemen kende. U vertelde enkel dat uw vader zijn job had en die uitoefende; waarbij u op geen enkel moment verwees naar mogelijke bedreigingen die uw vader in het kader van zijn werk heeft ontvangen (CGVS, p.14). Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor niet langer dat het onbekenden waren, van wie u vermoedde dat ze behoorden tot de Taliban, die achter de dood op uw vader zaten, maar wel de kleinkinderen van uw vaders oom die u hadden opgebeld na de moord op uw vader (CGVS, p. 13-14). Deze interne inconsistenties ondergraven de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen.

De geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over de Talibanbrief die u voorlegde tijdens het interview (CGVS, p. 9-10). Wanneer u wordt gevraagd over de inhoud van deze brief te vertellen, stelt u dat u door de Taliban gezien werd als een spion omdat u eten gaf aan de mensen op de luchthaven. De Talibanbrief vermeldt evenwel niets over de luchthaven. Gevraagd waarom u veronderstelt dat de Taliban u een spion noemen op basis van uw leveringen aan de luchthaven, terwijl dit geenszins in de brief naar voren komt, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat "de enige reden waarom ik die brief meenam is omdat het bewijst dat ze iets te maken hebben met de bom in mijn restaurant, dat is alles" (CGVS, p. 19). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Dat u inhoudelijke verklaringen aflegt over zaken die u niet kunt weten, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit.

Daarenboven zijn er twee krantenartikels die de door u voorgestelde chronologie volledig ondermijnen. De twee krantenartikels verschenen op 26 januari 2015 in Pajhwok en Khaama Press. De twee artikels schrijven over een explosie in het 'Babi Wali Hotel' in Jalalabad in de namiddag van 26 januari 2015. Daarbij raakten vijf mensen gewond, maar niemand kon gevat worden als verantwoordelijke voor de feiten. Hoewel uw verklaringen stroken met de inhoud van de krantenartikels, verschillen ze op één cruciaal punt, namelijk de datum. U verklaarde enkel dat er een bom geplaatst werd in uw restaurant die tot ontploffing kwam op 5 mei 2015 (CGVS p. 14). U zei verder niets over een eerdere bomexplosie. Gezien de bom in uw restaurant de directe aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan, haalt deze inconsistentie uw verhaal volledig onderuit. De twee krantenartikels ondermijnen de door u voorgestelde chronologie en ondergraven tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de Taliban.

Tenslotte slaagde u er evenmin in om aannemelijke verklaringen af te leggen over de brief van de politie. Die brief begint vreemd genoeg met een voorstelling van uw persoon, wat niet meteen doet denken aan een neutraal politierapport (CGVS, p. 10-11). Bovendien bleek u de inhoud van dit document al te kennen, hoewel de brief zich nog in een gesloten enveloppe bevond (CGVS, p. 10). Gevraagd naar hoe u de inhoud van de brief kent als die zich in een gesloten enveloppe bevindt, verklaart u dat uw oom de brief verkregen heeft en u vertelde wat erin stond (CGVS, p. 17). Het is echter opmerkelijk dat u en uw oom weten welke details in die brief zijn opgenomen, als de politie die brief in een gesloten enveloppe heeft afgeleverd. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke

documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. De documenten die handelen over de job van uw vader, alsook zijn kandidatuurstelling voor de provinciale verkiezingen en de foto's van uw vader met Karzai en generaal Farooq, bevestigen zijn job voor de 'Peace Council' die evenmin meteen ter discussie wordt gesteld. Het visitekaartje van het 'Babi Wali Hotel' bewijst op geen enkele manier uw verbondenheid met het restaurant. Uw naam wordt niet vermeld op het visitekaartje, dat enkel informatie bevat over het adres en de gerechten die het restaurant aanbiedt. Het verzendingsbewijs toont aan dat u banden heeft met de provincie Nangarhar, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Naar aanleiding van de brief uit het opvangcentrum werd de dreigbrief van de Taliban met verschillende tolken herbekeken. Op basis van hun bevindingen werd geconcludeerd dat het onduidelijk is of de brief werd opgemaakt op de 7e of de 17e dag van de maand rajab-almurajab.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel er vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde tewerkstelling in het 'Babi Wali Hotel', blijkt dat u de stad Jalalabad heel goed kent. Immers, gevraagd om de weg te beschrijven tussen uw dorp Chahr Bagh en Jalalabad, slaagt u er in dit op heel gedetailleerde wijze te doen, en geeft u extra informatie over de winkels die u tegenkomt onderweg en in Jalalabad (CGVS, p. 5). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u een oom heeft aan moederszijde die in Jalalabad woont en waar u goede banden mee heeft. U verklaarde dat u een goede relatie hebt met hem en dat hij u altijd heeft geholpen en beschermd (CGVS, p.8). Bovendien is uw zus getrouwd met een van de drie zonen van uw oom en woont uw moeder momenteel bij uw oom in (CGVS p. 7). U verklaarde dat u zelf ook even bij uw oom verbleven heeft, voor een periode van een tweetal weken na de dood van uw vader en voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 7). Uw oom blijkt tevens een gegoede man te zijn. Gevraagd naar zijn financiële situatie antwoordde u dat uw oom de eigenaar is van het luxueuze hotel 'het witte huis' in Jalalabad. U bevestigt dat zijn financiële situatie goed is en dat hij veel geld heeft (CGVS, p. 8).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, antwoordt u negatief. U stelt dat uw leven in gevaar is in Jalalabad (CGVS, p. 8). Die bewering berust evenwel op uw problemen met de kleinkinderen van uw vaders oom en de Taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de kleinkinderen van uw vaders oom en de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Vooreerst zet verzoeker een aantal theoretische principes uiteen, waarvan hij meent dat verweerder eraan dient te worden herinnerd. Hij stelt dat *in casu* aan hem geen enkel voordeel van de twijfel werd gegeven, ondanks de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij wijst erop dat hij zich nergens tegenspreekt en dat hij een leidraad heeft in zijn verhaal. Hij verandert nooit van versie en heeft geen enkele aarzeling over bepaalde feiten. *"Gezien de samenhang en de geloofwaardigheid van zijn relaas dient de verzoeker het voordeel van twijfel gegund te worden en het statuut te krijgen."* Hij meent dat er tijdens het gehoor op het CGVS te weinig tijd was om hem de kans te geven om alle details en alle nodige elementen van zijn relaas bekend te maken.

Vervolgens stelt verzoeker dat verweerders argument over het landgoed geen logica inhoudt. Hij meent dat niet kan worden getwijfeld aan het feit dat hij in een restaurant in Jalalabad werkt aangezien hij alles omtrent het restaurant kan beschrijven en de weg van zijn huis naar Jalalabad exact kan situeren. Hij werkte er dagelijks en vertrok 's morgens om 's avonds terug te keren. Soms bleef hij zelfs in het restaurant slapen. Dit betekent volgens hem dat het contact met zijn familieleden redelijk beperkt bleef en *"hij waarschijnlijk geen gesprekken had met zijn vader over het landgoed"*. Toen zijn vader nog leefde, had die de volledige logistiek rond het landgoed in handen. Bij de dood van zijn vader werd verzoeker officiële beheerder van het landgoed. *"Men zou kunnen denken dat de maar de dood van zijn vader was ongepland. Dit wordt duidelijk in et interview uitgelegd"*. Verzoeker kon zich niet voorbereiden op deze overhandiging en had geen kennis van de nodige informatie. In 2011, vijf jaar voor zijn vertrek naar België en toen hij 16 jaar oud was, begon zijn professionele activiteit in het restaurant. In de jaren voor 2011 was hij volgens hem veel te jong om ook maar iets af te weten van de administratieve en legale informatie omtrent het landgoed. Verzoeker stelt dat een asielzoeker op zich niet wordt geacht alle details te kennen van een element dat zijn vertrek heeft veroorzaakt. *"Toen zijn vader werd vermoord en hierna zijn broer, dat er een bom explodeerde in zijn restaurant en dat de Taliban een dreigbrief stuurden, werd het te gevaarlijk voor de verzoeker. Al deze evenementen zijn ergens gelinkt met het landgoed. Dit betekent echter niet dat de verzoeker, omdat het gevaar dat hij loopt veroorzaakt wordt door het landgoed, alle details van het landgoed wordt geacht te kennen. Het zijn dus enkele de gevolgen van het probleem omtrent het landgoed die de verzoeker betreffen en niet het landgoed zelf. Aangezien het landgoed hem niet betreft is het ook aannemelijk dat hij de nodige bewijzen hieromtrent niet kan voorleggen en dacht dat het niet belangrijk was."*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn kennis over het verloop van het landconflict met de kleinkinderen van zijn vaders oom beperkt is, verwijst verzoeker naar de bovenvermelde argumentatie. Tevens wijst hij erop dat de methode van conflictbeheersing, waarbij de ouderen gingen informeren over het conflict, welbekend is in Afghanistan en vaak wordt toegepast ingeval van familiale betwistingen. De ouderen zijn een soort van dorpsleiders die niet specifiek persoonlijk hoeven gekend te zijn door de partijen zelf, aldus verzoeker. Hij herinnert eraan dat hij erg jong is en niet wordt geacht de hele problematiek, conflictresolutie en de acties van de dorpsleiders te kennen. *"Daarnaast is het vaststellen dat de verklaringen van een asielzoeker niet doorleefd zijn, allerm minst opmerkelijk, aangezien een agent van de CGVS niet gekwalificeerd is om een psychologische studie en analyse te maken van hoe de asielzoeker zich voelt en hoe hij zou moeten reageren gezien hij iets meegemaakt heeft."*

"Daarnaast is het veronderstellen dat een asielzoeker wordt geacht te weten welke documenten interessant zijn voor zijn asielrelaas buitensporig. Een asielzoeker heeft voor zijn vertrek uit zijn afkomstland nog nooit een asielaanvraag gedaan en kent het verloop hiervan niet. Het is aan de verwerende partij om aan de verzoeker te helpen en aan hem duidelijk te maken welke documenten belangrijk zijn voor zijn asielrelaas."

Met betrekking tot het werk van zijn vader, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en stelt hij dat hieruit niet kan worden afgeleid dat hij meent dat zijn vader omwille van zijn werk werd vermoord. Hij meent dat zijn vader werd bedreigd door zijn werk, maar hij situeert dit in een meer algemene zin, namelijk in de context van de algemene aanwezigheid van de Taliban over heel het land. De Taliban is volgens hem in beide conflicten aanwezig (landgoed en werk van zijn vader). Het landgoed is een meer centraal element in zijn asielrelaas dan het werk van zijn vader, aldus verzoeker. Verwijzend naar zijn gehoor stelt verzoeker verder dat de vraagstelling niet specifiek is. *"De eerste vraag in bovenvermeld fragment kon op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Het is volledig aannemelijk dat verzoeker de eerste vraag heeft verstaan in de zin van wat d reden van het conflict was die hem betrof. Inderdaad het conflict inzake de Taliban en het werk van zijn vader is niet persoonlijk gericht op hem, ook al vreest hij de Taliban ook in verband met het landgoed maar dit betreft een ander conflict, hoewel de vrees door dezelfde persoon wordt veroorzaakt. Wanneer de verwerende partij de vraag stelt of de problemen van de vader van de verzoeker gevolgen had voor hemzelf, situeert de verzoeker de vraag opnieuw in de landgoed-context. Dit valt af te leiden uit zijn antwoord. Zo kan men afleiden uit deze vergelijking van verklaringen dat er geen sprake is van tegenstrijdigheid. De verwerende partij stelt vragen die de verzoeker op verschillende manieren kon interpreteren. Dit betekent niet dat hij zichzelf tegenspreekt, ten opzichte van wat er werd gezegd op de DVZ."* De tendens van verzoeker om tegenstrijdigheden tussen het interview op de DVZ en het gehoor op het CGVS zelf te creëren, blijkt volgens verzoeker ook uit een andere vraagstelling. Hij verwijst naar het gehoorverslag en vraagt zich af of er echt een redelijk verschil is tussen de termen "bom" en "explosie". *"Dit in een context van een talenmix waarbij een vertaler-tolk vertaalt en waarbij een vreemde taal soms woorden gebruikt die verschillende betekenissen kunnen hebben."*

Vervolgens verwijst verzoeker opnieuw naar het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag.

Verder voert verzoeker aan dat het voor een asielzoeker altijd moeilijk is om een groot aantal documenten neer te leggen, daar hij vaak in een haast vertrok uit zijn land van herkomst of de pertinente documenten gedurende de lange reis kwijtraakte. Verzoeker verwijst naar een aantal *"basisprincipes hieromtrent"* en stelt dat *in casu* geen enkel voordeel van twijfel aan hem werd gegund en dat er geen medewerking plaatsvond. Tevens verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en een arrest van de Raad. *"De voormelde wetbepalingen omtrent de medewerking en geloofwaardigheid van het relaas werden door de verwerende partij niet gerespecteerd aangezien ze zich aan algemene en niet-gefundeerde elementen vasthoudt om te beweren dat het asielrelaas ongelooftwaardig is."*

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat hij zich *in casu* bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of de persoon. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot het begrip "gewapend conflict" en stelt hij dat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen bevat en dat de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming betrekking hebben op "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling". Tevens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot het begrip "willekeurig geweld" en voert hij aan dat er *in casu* sprake is van een algemene, willekeurige geweldssituatie in Jalalabad die van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of gebruikt door het CGVS. Met betrekking tot het intern vestigingsalternatief voorzien in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar richtlijnen van UNHCR en rechtspraak van de Raad en voert hij aan dat in de bestreden beslissing geen enkele specifieke informatie wordt gegeven en op geen enkel moment wordt verwezen naar een diepgaande analyse van de bereikbaarheid van de zone. Hij wijst erop dat de bewijslast van alle voorwaarden van het intern vestigingsalternatief bij verweerder ligt en hij benadrukt dat de algemene informatie waarop verweerder zich baseert, dateert van het jaar 2013. Tevens meent hij dat moet worden nagegaan of hij een sociaal netwerk heeft in de voorgestelde regio. Uit een arrest van de Raad leidt verzoeker af dat de economische en sociale leefomstandigheden in het vestigingsalternatief essentieel en correct moeten worden geëvalueerd en dat het ontbreken van een sociaal netwerk bepalend is voor het toepassen van een intern vestigingsalternatief. *"Het enkele stellen dat er bepaalde familieleden van de verzoeker zich in Jalalabad vestigen, betekent nog niet dat het alternatief redelijk is en dat de verzoeker op deze familiale steun zal kunnen rekenen. De verwerende partij brengt geen enkel element naar voren om te bewijzen dat de verzoeker er effectief een leven zou kunnen opbouwen."* Verzoeker wijst erop dat er in zijn restaurant in Jalalabad een bomincident plaatsvond en meent dat hiermee op geen enkele manier rekening werd gehouden. Hij benadrukt dat hij enkel werkte in Jalalabad en hij ziet niet in hoe hij er zich zou kunnen vestigen. Volgens verzoeker zijn er teveel juridische obstakels voor zijn vestiging in Jalalabad, is de zone niet veilig bereikbaar en heeft hij er geen sociaal netwerk. Hij meent dat de bij het administratief dossier gevoegde documenten geen relevant antwoord bieden op de gestelde vragen in verband met het intern vestigingsalternatief en alleszins geen waarborg *"op veiligheid of doenbaarheid van het alternatief"*. Tevens wijst verzoeker erop dat hij op geen enkel moment tijdens het gehoor op de hoogte werd gebracht van het principe van een intern vestigingsalternatief. *"Indien hij het had geweten, had hij dit misschien kunnen beargumenteren."* Dienaangaande verwijst verzoeker naar de kwalificatierichtlijn, richtlijnen van UNHCR en rechtspraak van de Raad. *"De vaststellingen die werden gemaakt en die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen zijn niet objectief verifieerbaar want werden verzameld ten gevolge van te weinig vragen die gesteld werden aan de verzoeker. Het verhoor CGVS waren dus lacunair in dat opzicht."*

Vervolgens voert verzoeker aan dat verschillende betrouwbare bronnen de nog steeds onveilige situatie bewijzen in zijn regio, namelijk Jalalabad, in het noordoosten van Afghanistan, Nangarhar district, net naast Kabul. De algemene situatie in Afghanistan is bekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend. Het aantal burgerslachtoffers is de laatste jaren enkel gestegen en heeft in 2015 een piek bereikt. Verzoeker verwijst naar een aantal recente gebeurtenissen, stelt dat de incidenten soms grootschalige gevolgen hebben en veel burgerslachtoffers treffen en meent dat deze veiligheidssituatie geldt voor zowel zijn dorp als het voorgestelde vestigingsalternatief. Hij wijst er ook op dat hij tijdens zijn gehoor verschillende keren over de aanwezigheid van de Taliban heeft gesproken. Indien de Taliban

aanwezig is in zijn dorp, kan men zich volgens hem voorstellen dat ze ook verdergaan tot een plaats die hier 20 minuten van verwijderd is, zodat de Taliban die hij in zijn dorp vreest, hem gemakkelijk kunnen terugvinden in Jalalabad.

Tot slot stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift: **"De UNHCR meent bovendien dat een persoon die een risicoprofiel heeft een uitgebreide analyse van zijn situatie vereist"**

Hoger werd aangetoond dat verzoeker meerdere risicoprofielen verenigd en dat er aldus een zorgvuldige analyse moet uitgevoerd worden van de risico's die hij loopt;

De opgegeven redenen in de beslissing geven blijk van bepaalde lacunes binnen de CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een minutieus onderzoek te doen van een risicoprofiel;

Tenslotte is de veiligheidssituatie in de regio van afkomst van de verzoeker nog steeds onstabiel en te gevaarlijk;

Het past dus de genomen beslissing van het CGVS te vernietigen;"

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 1 april 2016 brengt verzoeker een aanvullende nota bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat er te weinig tijd was tijdens het gehoor op het CGVS om hem de kans te geven om alle details en alle nodige elementen van zijn asielrelaas bekend te maken. Op het einde van zijn gehoor werd hem immers gevraagd of hij nog iets heeft toe te voegen aan zijn relaas, waarop verzoeker antwoordde dat er niets anders was en dat hij alles heeft gezegd wat hij te zeggen had (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Waar verzoeker verder aanvoert dat tot diens dood, zijn vader alle logistieke taken met betrekking tot het landgoed waarnam en dat hij na diens dood zich niet kon voorbereiden op zijn taak als beheerder van het landgoed en geen kennis had van de nodige informatie, dient erop gewezen dat verzoeker, onder meer, omwille van de problemen naar aanleiding van dit landgoed in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot dit landgoed. Dat verzoeker "waarschijnlijk" geen gesprekken had met zijn vader over het landgoed omdat hij veel in het restaurant werkte en daardoor weinig contact had met zijn familieleden, is evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers gebrekkige kennis van het landgoed. Verzoekers broer werd immers in het kader van het conflict om het landgoed vermoord op 19 november 2014, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er hierover wordt gesproken binnen verzoekers familie. Verzoekers bewering is ook niet meer dan een blote veronderstelling ("waarschijnlijk"). Dit klemt des te meer daar verzoeker geen originele documenten kan neerleggen ter staving van de eigendomssituatie van dit landgoed. Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "Vooreerst is uw kennis van het landgoed, voorwerp van het landconflict dat aan de basis van uw vluchtrelaas ligt, op zich zeer beperkt. Om te beginnen weet u niet wanneer uw vader de grond van uw grootvader geërfd heeft (CGVS, p. 15). Het is verder eigenaardig dat u als zoon van uw vader niet weet wanneer de boeren die deze gronden van uw vader huren, de huur aan uw vader betalen. U stelt dat de boeren een contract van een jaar hebben en uw vader jaarlijks betalen, maar u kunt vreemd genoeg niet aangeven wanneer ze dan precies de huur aan uw vader moeten betalen. U weet evenmin hoeveel de huur bedraagt, noch kon u het aantal boeren dat huurt van uw vader opnoemen. Hiernaar gevraagd kan u slechts één boer bij naam noemen, namelijk I. (CGVS, p. 18).

Aangezien deze gronden aan de basis liggen van uw problemen in Afghanistan en uw broer en vader werden vermoord in het kader van een conflict rond het bezit van deze gronden, is het hoogst opmerkelijk dat u nauwelijks enige concrete kennis heeft over dit familiebezit. Dat u zelfs niet weet hoeveel deze gronden uw familie opbrengen, doet dan ook afbreuk aan uw bewering dat u in het kader van een conflict over deze gronden bent vertrokken uit Afghanistan.

Bovendien is het opmerkelijk dat u een groot aantal documenten weet voor te leggen over het werk van uw vader, die slechts een beperkte relevantie hebben voor uw aanvraag (CGVS, p. 14), maar de originele eigendomspapieren van het landgoed niet bij heeft. U verklaart dat deze papieren in Afghanistan zijn en dat u niet wist dat ze nodig waren (CGVS, p. 14). Gezien uw asielaanvraag rechtstreeks gestoeld is op dit landconflict, had u het nut ervan kunnen voorzien."

Vervolgens dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Vervolgens zijn uw verklaringen over de oom van uw vader aan vaderszijde onsamenhangend en verre van gedetailleerd. Zo verklaart u dat de oom van uw vader banden onderhoudt met de Taliban, maar kan u daar verder nauwelijks enige concrete informatie over geven. U kan bijvoorbeeld geen concrete zaken zeggen over de banden die uw vaders oom met de Taliban heeft. Gevraagd naar de activiteiten van uw vaders oom voor de Taliban, antwoordt u simpelweg: "ik weet het niet" (CGVS, p.15). Op de vraag hoe lang uw vaders oom reeds banden onderhoudt met de Taliban, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Gevraagd naar hoe u weet kreeg van de banden tussen uw vaders oom en de Taliban antwoordde u aanvankelijk "Hij is zeer gekend en iedereen wist ervan" (CGVS, p. 13). Later in het interview herhaalt u: "iedereen kreeg dit te weten dat hij in contact was met Taliban" (CGVS, p. 15). Echter, op de vraag hoe iedereen wist dat hij banden onderhield met de Taliban, antwoordt u: "Mijn vader vertelde de mensen dat hij telefoons ontving van hem" (CGVS, p. 15). Deze cirkelredening is geenszins een voldoende uitleg en verklaart niet waarom iedereen weet had van banden tussen uw vaders oom en de Taliban. Dat u er geenszins toe in staat blijkt om de voorgehouden banden tussen uw oom en de Taliban te verduidelijken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Opmerkelijk is tevens dat u verklaart dat uw vaders oom heel machtig werd in 1392, maar er opnieuw niet in slaagt hiervoor een reden te geven wanneer u daarnaar gevraagd wordt (CGVS, p. 15). Bijgevolg geeft u ook geen enkele verklaring waarom het conflict in 1392 startte, en niet een aantal jaren eerder, wanneer uw vader het land erfde (CGVS, p. 16)." Hierbij dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.*

Waar verzoeker stelt dat conflictbemiddeling door de dorpsouderen vaak wordt toegepast in Afghanistan, dient vastgesteld dat deze stelling kan worden aangenomen, doch dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij *in casu* coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de bemiddeling die volgens hem zou hebben plaatsgevonden in het kader van het landconflict met de kleinkinderen van zijn vaders oom. Dat verzoeker deze bemiddelaars niet persoonlijk kent, doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoeker weet wie deze personen waren. Terecht stelt de commissaris-generaal als volgt in de bestreden beslissing: *"Aangezien u twee familieleden verloren heeft aan dit conflict en dit conflict aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan, mag er van u verwacht worden dat u hier meer over weet."* Verzoeker kan *in casu* geenszins verwijzen naar zijn leeftijd ter verschoning van zijn gebrekkige kennis. Verzoeker stelt dat hij geboren is op 21 maart 1994 (administratief dossier, stuk 13, verklaring 4), zodat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan op 15 mei 2015 21 jaar oud was.

Waar verzoeker verder stelt dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS omdat hij de bedreigingen tegen zijn vader plaatste in de algemene context van de aanwezigheid van de Taliban in het hele land en omdat hij de vraagstelling over het conflict verstaan heeft in de zin van een conflict dat hem betrof, dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het opwerpen van blote *post factum*-beweringen en het manipuleren van zijn verklaringen. Uit een lezing van zijn verklaringen op de DVZ (administratief dossier, stuk 13) blijkt immers duidelijk dat zijn vader door de Taliban werd bedreigd omwille van zijn job als chef van het stembureau van de heer Abdullah (*"Omwille van dat werk [...]"* (de Raad onderlijnt)). Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de vraagstelling die verzoeker citeert in onderhavig verzoekschrift (pagina 6) duidelijk kadert binnen vragen naar het beweerde grondconflict met de kleinkinderen van zijn vaders oom en niet louter betrekking heeft op conflicten die enkel verzoeker persoonlijk betreffen. Verder is er wel degelijk een verschil

tussen een bom en een explosie. Een bom kan immers ook niet ontploffen, doch wel nog steeds een dreigend element uitmaken. Dat er sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen op de DVZ of het CGVS kan niet worden aangenomen. Immers maakten verzoeker, noch zijn raadsman hiervan enige melding tijdens het gehoor, verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij de tolk op het CGVS goed begreep en dat het interview op de DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS, p. 2) en werden zijn verklaringen hem op de DVZ in het Dari voorgelezen waarna verzoeker middels zijn ondertekening uitdrukkelijk bevestigde dat ze met de werkelijkheid overeenstemmen.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“De geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over de Talibanbrief die u voorlegde tijdens het interview (CGVS, p. 9-10). Wanneer u wordt gevraagd over de inhoud van deze brief te vertellen, stelt u dat u door de Taliban gezien werd als een spion omdat u eten gaf aan de mensen op de luchthaven. De Talibanbrief vermeldt evenwel niets over de luchthaven. Gevraagd waarom u veronderstelt dat de Taliban u een spion noemen op basis van uw leveringen aan de luchthaven, terwijl dit geenszins in de brief naar voren komt, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat “de enige reden waarom ik die brief meenam is omdat het bewijst dat ze iets te maken hebben met de bom in mijn restaurant, dat is alles” (CGVS, p. 19). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Dat u inhoudelijke verklaringen aflegt over zaken die u niet kunt weten, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onderuit.

Daarenboven zijn er twee krantenartikels die de door u voorgestelde chronologie volledig ondermijnen. De twee krantenartikels verschenen op 26 januari 2015 in Pajhwok en Khaama Press. De twee artikels schrijven over een explosie in het ‘Babi Wali Hotel’ in Jalalabad in de namiddag van 26 januari 2015. Daarbij raakten vijf mensen gewond, maar niemand kon gevat worden als verantwoordelijke voor de feiten. Hoewel uw verklaringen stroken met de inhoud van de krantenartikels, verschillen ze op één cruciaal punt, namelijk de datum. U verklaarde enkel dat er een bom geplaatst werd in uw restaurant die tot ontploffing kwam op 5 mei 2015 (CGVS p. 14). U zei verder niets over een eerdere bomexplosie. Gezien de bom in uw restaurant de directe aanleiding was voor uw vlucht uit Afghanistan, haalt deze inconsistentie uw verhaal volledig onderuit. De twee krantenartikels ondermijnen de door u voorgestelde chronologie en ondergraven tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de Taliban.

Tenslotte slaagde u er evenmin in om aannemelijke verklaringen af te leggen over de brief van de politie. Die brief begint vreemd genoeg met een voorstelling van uw persoon, wat niet meteen doet denken aan een neutraal politierapport (CGVS, p. 10-11). Bovendien bleek u de inhoud van dit document al te kennen, hoewel de brief zich nog in een gesloten enveloppe bevond (CGVS, p. 10). Gevraagd naar hoe u de inhoud van de brief kent als die zich in een gesloten enveloppe bevindt, verklaart u dat uw oom de brief verkregen heeft en u vertelde wat erin stond (CGVS, p. 17). Het is echter opmerkelijk dat u en uw oom weten welke details in die brief zijn opgenomen, als de politie die brief in een gesloten enveloppe heeft afgeleverd. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. De documenten die handelen over de job van uw vader, alsook zijn kandidatuurstelling voor de provinciale verkiezingen en de foto’s van uw vader met Karzai en generaal Farooq, bevestigen zijn job voor de ‘Peace Council’ die evenmin meteen ter discussie wordt gesteld. Het visitekaartje van het ‘Babi Wali Hotel’ bewijst op geen enkele manier uw verbondenheid met het restaurant. Uw naam wordt niet vermeld op het visitekaartje, dat enkel informatie bevat over het adres en de gerechten die het restaurant aanbiedt. Het verzendingsbewijs toont aan dat u banden heeft met de provincie Nangarhar, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Naar aanleiding van de brief uit het opvangcentrum werd de dreigbrief van de Taliban met verschillende tolken herbekeken. Op basis van hun bevindingen werd geconcludeerd dat het onduidelijk is of de brief werd opgemaakt op de 7e of de 17e dag van de maand rajab-almurajab.”

Deze motieven worden als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) onder verwijzing naar een rapport aanvoert dat hij dreigt te worden gerekruteerd door de Taliban, dient vastgesteld dat verzoeker noch op de DVZ, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van een vrees om door de Taliban te worden gerekruteerd. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in de aanvullende nota, is dan ook laatijdig. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota verwijst, vermog aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan*".

Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Nangarhar een algemene opstand gaande is van Islamitische Staat (IS) tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift en in zijn aanvullende nota, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder, die overigens niet dateert van 2013. Enkel de informatie met betrekking tot corruptie en valse documenten in Afghanistan dateert van 2013, doch deze informatie wordt niet betrokken in de bovenstaande analyse.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel er vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde tewerkstelling in het ‘Babi Wali Hotel’, blijkt dat u de stad Jalalabad heel goed kent. Immers, gevraagd om de weg te beschrijven tussen uw dorp Chahr Bagh en Jalalabad, slaagt u er in dit op heel gedetailleerde wijze te doen, en geeft u extra informatie over de winkels die u tegenkomt onderweg en in Jalalabad (CGVS, p. 5). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u een oom heeft aan moederszijde die in Jalalabad woont en waar u goede banden mee heeft. U verklaarde dat u een goede relatie hebt met hem en dat hij u altijd heeft geholpen en beschermd (CGVS, p.8). Bovendien is uw zus getrouwd met een van de drie zonen van uw oom en woont uw moeder momenteel bij uw oom in (CGVS p. 7). U verklaarde dat u zelf ook even bij uw oom verbleven heeft, voor een periode van een tweetal weken na de dood van uw vader en voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 7). Uw oom blijkt tevens een gegoede man te zijn. Gevraagd naar zijn financiële situatie antwoordde u dat uw oom de eigenaar is van het luxueuze hotel ‘het witte huis’ in Jalalabad. U bevestigt dat zijn financiële situatie goed is en dat hij veel geld heeft (CGVS, p. 8).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, antwoordt u negatief. U stelt dat uw leven in gevaar is in Jalalabad (CGVS, p. 8). Die bewering berust evenwel op uw problemen met de kleinkinderen van uw vaders oom en de Taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de kleinkinderen van uw vaders oom en de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP’s kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.”

Waar verzoeker opmerkt dat niet werd nagegaan of hij over een netwerk beschikt in Jalalabad, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: “UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.” (de Raad onderlijnt) Verder stelde verzoeker in het begin van zijn verzoekschrift dat hij soms zelfs bleef overnachten in het restaurant in Jalalabad waar hij werkte, terwijl hij er later op wijst dat hij enkel werkte in Jalalabad en niet inziet hoe hij er zich zou kunnen vestigen. Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen verzoekers stelling dat hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat redelijkerwijze wel degelijk van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich aan de bedreiging van leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER